

—
Верховний
Суд

Практика Верховного Суду у іпотечних спорах

Питання для обговорення:

1. Визнання іпотечних договорів недійсними.
2. Способи звернення стягнення на предмет іпотеки: судові, позасудові.
3. Основні вимоги до процедури звернення стягнення на предмет іпотеки в позасудовому порядку.
4. Виселення з іпотечного майна;
5. Закон 1381-ІХ: перспективи застосування.

Перелік постанов ВП ВС у справах з кредитних відносин та іпотеки

Постанова ВП ВС від 12 травня 2020 року № 12-6гс20 (№ 921/730/13-г/3)

(Рішення суду, яким вирішено спір між кредитором та боржником та/або поручителем щодо стягнення заборгованості, не має преюдиційного характеру для заставодавця іпотекодавця, майнового поручителя)

Постанова ВП ВС від 23 червня 2020 року № 14-424 цс 19 (№ 536/1841/15-ц)

(чинне судове рішення про стягнення заборгованості з позичальника не є підставою для відмови у іншій справі у стягненні з поручителя заборгованості)

Постанова ВП ВС від 19 травня 2020 року № 14-546цс19 (№ 361/7543/17)

(одночасне стягнення боргу за основним зобов'язанням та звернення стягнення на предмет іпотеки)

Постанова ВП ВС від 23 червня 2020 року № 14-706цс19 № 645/1979/15-ц

(обов'язок надіслання іпотекодержателем повідомлень – письмової вимоги про усунення

Верховний Суд порушень іпотекодавцю та боржнику, якщо він є відмінний від іпотекодавця)

Перелік постанов ВП ВС у справах з кредитних відносин та іпотеки

Постанова ВП ВС від 21 березня 2018 року 14-38цс18 (№ 760/14438/15-ц)
(право власності на предмет іпотеки)

Постанова ВП ВС 11 квітня 2018 року № 14-66цс18 (№ 554/14813/15-ц)
(право власності на предмет іпотеки на підставі окремого договору)

Постанова ВП ВС 24 квітня 2019 року 14-2цс19 (№ 638/20000/16-ц)
(право власності на предмет іпотеки на підставі іпотечного застереження)

Постанова ВП ВС від 20 листопада 2019 року 11-474апп19 (№ 802/1340/18-а)
(мораторій на позасудове звернення стягнення на іпотечне майно за статтею 37
Закону України «Про іпотеку»)

Перелік постанов ОП КЦС у справах з кредитних відносин

Постанова ОП КЦС від 09 грудня 2019 року № 61-41907сво18 (№ 285/3950/17-ц)
(переривання позовної давності за наявності рішення третейського суду
у справах про стягнення кредитної заборгованості)

Постанова ОП КЦС від 09 грудня 2019 року №61-15142сво18 (№375/5125/16-ц)
(не перериває строк позовної давності вчинення виконавчого напису)

Постанови ОП КЦС від 12 квітня 2021 року у справі № 310/2950/18
(виселення з предмету іпотеки)

Постанови ОП КЦС від 11 листопада 2019 року у справі № 756/15538/15-ц (№ 61-18736сво18)
(витребування майна від добросовісного набувача або відсутність згоди власника
не є самостійною підставою для припинення іпотеки).

Постанова ВП ВС у справі № 372/504/17
від 21 листопада 2018 року
(визнано недійсним іпотечний договір)

Оскільки договір іпотеки укладений між ОСОБА_5 та ОСОБА_7 без нотаріально посвідченої згоди ОСОБА_3, яка є співвласником предмета іпотеки в силу вимог статті 60 СК України і така обставина не спростована, то оскаржуваний договір відповідно до вимог статей 203, 215 ЦК України підлягає визнанню судом недійсним.

Велика Палата Верховного Суду вважає за необхідне відступити від висновків Верховного Суду України щодо застосування норм права у подібних правовідносинах, викладених у раніше прийнятих постановах у справі № 6-1622цс15, у справі №6-1912цс15 та у справі № 6-533цс16, і вважає, що відсутність нотаріально посвідченої згоди іншого зі співвласників (другого з подружжя) на укладення договору іпотеки позбавляє співвласника, який вчинив правочин, необхідних повноважень на укладення договору про розпорядження спільним майном. Укладення такого договору свідчить про порушення його форми і відповідно до частини четвертої статті 369, статті 215 ЦК України надає іншому зі співвласників (другому з подружжя) право оскаржити договір з підстав його недійсності. При цьому закон не пов'язує наявність чи відсутність згоди усіх співвласників на укладення договору ні з добросовісністю того з подружжя, який уклав договір щодо спільного майна, ні третьої особи - контрагента за таким договором і не ставить питання оскарження договору в залежність від добросовісності сторін договору.

Постанова КЦС ВС від 02 березня 2020 року
у справі № 205/7997/16-ц
(відмовлено у визнанні договору іпотеки недійсним)

Згідно з положеннями частин четвертої та п'ятої статті 177 СК України орган опіки та піклування проводить перевірку заяви про вчинення правочину щодо нерухомого майна дитини та надає відповідний дозвіл, якщо в результаті вчинення правочину буде гарантоване збереження права дитини на житло.

За таких обставин вчинення батьками малолітньої дитини певного правочину за відсутності попереднього дозволу органу опіки та піклування порушує установлену статтею 177 СК України заборону. Проте сам по собі цей факт не є безумовним підтвердженням наявності підстав для визнання правочину недійсним. Правочин може бути визнаний недійсним, якщо його вчинення батьками без попереднього дозволу органу опіки та піклування призвело до порушення права особи, в інтересах якої пред'явлений позов, тобто до звуження обсягу існуючих майнових прав дитини та/або порушення охоронюваних законом інтересів дитини, зменшення або обмеження прав та інтересів дитини щодо жилого приміщення.

Постанова ОП КЦС

від 04 липня 2020 року у справі № 520/10060/16-ц
(майнові права як предмет договору іпотеки)

Той факт, що на час укладення спірного договору іпотеки стаття 5 Закону України «Про іпотеку» не визначала майнові права як предмет іпотеки не може свідчити про його недійсність, оскільки головною умовою, яку повинні встановити суди, є наявність порушення прав і законних інтересів особи, яка оспорує зазначені договори.

Постанова ВП ВС від 21 березня 2018 року
у справа № 760/14438/15-ц
(способи звернення стягнення на предмет іпотеки)

Звернення стягнення на предмет іпотеки здійснюється на підставі рішення суду, виконавчого напису нотаріуса або згідно з договором про задоволення вимог іпотекодержателя.

Тобто, законом передбачено чітко визначені способи звернення стягнення на предмет іпотеки в разі невиконання чи неналежного виконання забезпеченого іпотекою зобов'язання.

Постанова ВП ВС від 21 березня 2018 року у справа № 760/14438/15-ц

(способи звернення стягнення на предмет іпотеки)

Згідно зі статтею 36 Закону України «Про іпотеку» сторони іпотечного договору можуть вирішити питання про звернення стягнення на предмет іпотеки шляхом позасудового врегулювання на підставі договору. Позасудове врегулювання здійснюється згідно із застереженням про задоволення вимог іпотекодержателя, що міститься в іпотечному договорі, або згідно з окремим договором між іпотекодавцем та іпотекодержателем про задоволення вимог іпотекодержателя, що підлягає нотаріальному посвідченню, який може бути укладений одночасно з іпотечним договором або в будь-який час до набрання законної сили рішенням суду про звернення стягнення на предмет іпотеки.

Договір про задоволення вимог іпотекодержателя, яким також вважається відповідне застереження в іпотечному договорі, визначає можливий спосіб звернення стягнення на предмет іпотеки відповідно до цього Закону. Визначений договором спосіб задоволення вимог іпотекодержателя не перешкоджає іпотекодержателю застосувати інші встановлені цим Законом способи звернення стягнення на предмет іпотеки.

Постанова ВП ВС від 21 березня 2018 року
у справа № 760/14438/15-ц
(способи звернення стягнення на предмет іпотеки)

Договір про задоволення вимог іпотекодержателя або відповідне застереження в іпотечному договорі, яке прирівнюється до такого договору за своїми правовими наслідками, може передбачати:

передачу іпотекодержателю права власності на предмет іпотеки в рахунок виконання основного зобов'язання в порядку, встановленому статтею 37 Закону України «Про іпотеку»;

право іпотекодержателя від свого імені продати предмет іпотеки будь-якій особі на підставі договору купівлі-продажу в порядку, встановленому статтею 38 цього Закону.

Постанова ВП ВС від 21 березня 2018 року
у справа № 760/14438/15-ц
(способи звернення стягнення на предмет іпотеки)

Стаття 37 Закону України «Про іпотеку» не містить можливості визнання права власності на предмет іпотеки за іпотекодержателем за рішенням суду.

Разом з тим у частині першій статті 38 згаданого Закону право іпотекодержателя на продаж предмета іпотеки будь-якій особі-покупцеві може бути передбачено в рішенні суду або договорі про задоволення вимог іпотекодержателя (відповідному застереженні в іпотечному договорі).

Постанова ВП ВС від 11 квітня 2018 року

у справі № 554/14813/15-ц (14-66цс18)

(право власності на предмет іпотеки на підставі окремого договору)

Сторони за договором іпотеки погодили можливість виникнення в іпотекодержателя права власності на предмет іпотеки на підставі окремого договору про задоволення вимог іпотекодержателя та у порядку, встановленому Законом України «Про іпотеку». Проте, як встановили суди, докази укладення такого договору про задоволення вимог іпотекодержателя у матеріалах справи відсутні. А тому прийняття нотаріусом рішення про державну реєстрацію права власності як такого, що виникає на підставі договору іпотеки, є протиправним.

Постанова ВП ВС від 20 листопада 2019 року
у справі № 802/1340/18-а

(мораторій на позасудове звернення стягнення на іпотечне майно)

ЗУ «Про іпотеку» прямо вказує, що договір про задоволення вимог іпотекодержателя, яким також вважається відповідне застереження в іпотечному договорі, є одним із шляхів звернення стягнення на предмет іпотеки.

ЗУ «Про мораторій на стягнення майна громадян України, наданого як забезпечення кредитів в іноземній валюті» ввів тимчасовий мораторій на право іпотекодержателя відчужувати майно іпотекодателя без згоди останнього на таке відчуження.

У цій справі суд касаційної інстанції погодився із висновками судів попередніх інстанцій про те, що спірна квартира, яка використовується позивачем як місце постійного проживання, не може бути примусово стягнута (шляхом перереєстрації права власності на нерухоме майно) на підставі дії ЗУ «Про мораторій на стягнення майна громадян України, наданого як забезпечення кредитів в іноземній валюті», у тому числі шляхом реєстрації права власності за відповідачем як забезпечення виконання позивачем умов кредитного договору, укладеного в іноземній

Постанова ВП ВС від 23 червня 2020 року у справі № 645/1979/15-ц

(обов'язок надіслання іпотекодержателем повідомлень – письмової вимоги про усунення порушень іпотекодавцю та боржнику, якщо він є відмінний від іпотекодавця)

Частинами першою, другою статті 35 цього Закону визначено, що у разі порушення основного зобов'язання та/або умов іпотечного договору іпотекодержатель надсилає іпотекодавцю та боржнику, якщо він є відмінним від іпотекодавця, письмову вимогу про усунення порушення. В цьому документі зазначається стислий зміст порушених зобов'язань, вимога про виконання порушеного зобов'язання у не менш ніж тридцятиденний строк та попередження про звернення стягнення на предмет іпотеки у разі невиконання цієї вимоги. Якщо протягом встановленого строку вимога іпотекодержателя залишається без задоволення, іпотекодержатель вправі розпочати звернення стягнення на предмет іпотеки відповідно до цього Закону.

Відповідно до підпункту 2.3 пункту 2 Глави 16 розділу II Порядку вчинення нотаріальних дій вчинення виконавчого напису в разі порушення основного зобов'язання та (або) умов іпотечного договору здійснюється нотаріусом після спливу тридцяти днів з моменту надісланих іпотекодержателем повідомлень - письмової вимоги про усунення порушень іпотекодавцю та боржник, якщо він є відмінний від іпотекодавця.

Як порушення нотаріусом порядку вчинення виконавчого напису, так і порушень порядку повідомлення іпотекодавця про вимогу про усунення порушення є самостійними і достатніми підставами для визнання виконавчого напису таким, що не підлягає виконанню.

Постанова ВП ВС від 23 червня 2020 року у справі № 645/1979/15-ц

(обов'язок надіслання іпотекодержателем повідомлень – письмової вимоги про усунення порушень іпотекодавцю та боржнику, якщо він є відмінний від іпотекодавця)

Наведена норма спрямована на фактичне повідомлення іпотекодавця, аби надати йому можливість усунути порушення, і цим запобігти зверненню стягнення на його майно. Тому повідомлення іпотекодавця слід вважати здійсненим належним чином за умови, що він одержав або мав одержати повідомлення, але не одержав його з власної вини. Доказом належного здійснення повідомлення може бути, зокрема, повідомлення про вручення поштового відправлення з описом вкладення.

Відповідно до частини першої статті 38 Закону України «Про іпотеку» якщо рішення суду або договір про задоволення вимог іпотекодержателя (відповідне застереження в іпотечному договорі) передбачає право іпотекодержателя на продаж предмета іпотеки будь-якій особі-покупцеві, іпотекодержатель зобов'язаний за 30 днів до укладення договору купівлі-продажу письмово повідомити іпотекодавця та всіх осіб, які мають зареєстровані у встановленому законом порядку права чи вимоги на предмет іпотеки, про свій намір укласти цей договір. У разі невиконання цієї умови іпотекодержатель несе відповідальність перед такими особами за відшкодування завданих збитків.

Постанова ВП ВС від 13 червня 2018 року у справі № 548/981/15-ц (№ 14-182 цс 18) (наслідки розірвання кредитного договору)

У разі розірвання договору зобов'язання сторін припиняються. Якщо договір розривається у судовому порядку, зобов'язання припиняється з моменту набрання рішенням суду про розірвання договору законної сили (частина третя цієї статті). Отже, розірвання кредитного договору припиняє його дію на майбутнє, але не впливає на факти укладення та дії цього договору включно до моменту його розірвання. Тому з моменту розірвання кредитного договору у позичальника залишається обов'язок повернути позивачеві заборгованість, нараховану за цим договором станом на день його розірвання, а кредитодавець втрачає право нараховувати передбачені кредитним договором проценти та неустойку за період після розірвання цього договору.

Розірвання кредитного договору має наслідком припинення на майбутнє зобов'язання кредитодавця та позичальника, а також припинення на майбутнє поруки і застави (іпотеки) за обов'язками позичальника, які можуть виникнути, зокрема, за статтею 625 ЦК України після такого розірвання. Порука та застава (іпотека) не припиняються за обов'язками позичальника щодо заборгованості за кредитом, процентів і неустойки, які існували на момент розірвання кредитного договору.

Постанова ВП ВС від 19 травня 2020 року у справі № 361/7543/17
(одночасне стягнення боргу за основним зобов'язанням та
звернення стягнення на предмет іпотеки)

Наявність самого судового рішення про стягнення з боржника на користь кредитора заборгованості за кредитним договором не є підставою для припинення грошового зобов'язання боржника і припинення іпотеки та не позбавляє кредитора права задовольнити свої вимоги за основним зобов'язанням шляхом звернення стягнення на предмет іпотеки у спосіб, передбачений законодавством.

Схожі правові висновки виклав Верховний Суд України у постановах від 03 лютого 2016 року у справі № 22-ц/796/716/2014 (провадження № 6-1080цс15) та від 09 вересня 2014 року у справі № 922/3658/13 (провадження № 3-71гс14).

Постанова ВП ВС від 24 квітня 2019 року у справі № 523/10225/15-ц

(обчислення позовної давності за вимогами про стягнення заборгованості
та звернення стягнення на предмет іпотеки)

Заміна сторін у зобов'язанні, відповідно до статті 262 ЦК України, не змінює порядку обчислення та перебігу позовної давності, тобто після укладення 27 вересня 2013 року первісним і новим кредиторами договору купівлі-продажу прав вимоги за кредитними договорами, для нового кредитора строки звернення до суду підлягають обчисленню так само, як і для первісного кредитора.

Позовна давність шляхом пред'явлення позову переривається саме на ту частину вимог (право на яку має позивач), що визначена ним у його позовній заяві. Що ж до вимог, які не охоплюються пред'явленим позовом, та до інших боржників, то позовна давність щодо них не переривається. Обов'язковою умовою переривання позовної давності шляхом пред'явлення позову також є дотримання вимог процесуального закону щодо форми та змісту позовної заяви, правил предметної та суб'єктної юрисдикції та інших, порушення яких перешкоджає відкриттю провадження у справі.

Постанова ВП ВС від 12 травня 2020 року у справі № 921/730/13-г/З
(право іпотекодавця на оспорення розміру заборгованості за основним зобов'язанням, який
встановлений судовим рішенням)

При розгляді справи про звернення кредитором стягнення на майно заставодавця (іпотекодавця, майнового поручителя) останній може заперечувати проти суми заборгованості за основним зобов'язанням, навіть якщо вона встановлена судовим рішенням у справі за позовом кредитора до боржника та/або поручителя, зокрема доводити, що сума боргу є меншою або відсутня взагалі. Рішення суду, яким вирішено спір між кредитором та боржником та/або поручителем щодо стягнення заборгованості, яким визначено розмір такої заборгованості, не має преюдиційного характеру для заставодавця (іпотекодавця, майнового поручителя) за основним кредитним зобов'язанням і за загальним правилом не може бути оскаржено в апеляційному порядку такою особою у разі її не залучення до участі у справі.

Постанова КЦС ВС від 27 січня 2021 року
у справі № 334/7136/17
(застосування ч. 4 ст. 36 Закону України «Про іпотеку»)

Верховний Суд дійшов висновку, що наслідки, передбачені частиною четвертою статті 36 Закону України «Про іпотеку» в редакції до внесення змін Законом України від 3 липня 2018 року № 2478-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відновлення кредитування» та аналогічні наслідки, передбачені частиною п'ятою статті 36 Закону України «Про іпотеку» в редакції Закону України від 3 липня 2018 року № 2478-VIII (щодо фізичних осіб), про те, що після завершення позасудового врегулювання будь-які наступні вимоги іпотекодержателя щодо виконання боржником основного зобов'язання є недійсними застосовується до правовідносин іпотекодержателя та боржника, у яких стягнення на предмет іпотеки відбулось у способи, визначені статтею 36 Закону України «Про іпотеку», а саме: шляхом передачі іпотекодержателю права власності на предмет іпотеки чи шляхом продажу іпотекодержателем від свого імені предмета іпотеки на підставі договору про задоволення вимог іпотекодержателя або відповідного застереження в іпотечному договорі.

Наслідки завершення позасудового врегулювання як то – недійсність будь-яких наступних вимог іпотекодержателя щодо виконання боржником основного зобов'язання не застосовується до наступних вимог іпотекодержателя, який здійснив стягнення на предмет іпотеки шляхом вчинення виконавчого напису нотаріуса, і предмет іпотеки було продано в процедурі виконавчого провадження на прилюдних торгах.

Постанова КЦС ВС від 03 лютого 2021 року
у справі № 278/3367/19-ц
(вимоги до спадкоємців боржника- іпотекодавця)

Частина третя статті 1281 ЦК України не може бути застосована до спірних правовідносин, оскільки право вимоги виникло у позивача за життя боржника, а тому до спірних правовідносин не можуть застосовуватися правила щодо обрахування строку пред'явлення вимоги до спадкоємця померлого боржника. У такому випадку підлягає застосуванню правило про шестимісячний строк для пред'явлення вимоги спадкоємцям боржника, який починає відлік від дня, коли кредитор дізнався або за усіма обставинами міг дізнатися про відкриття спадщини, незалежно від настання строку вимоги.

Такий спосіб обрахування строку для пред'явлення вимоги кредитора спадкоємцям боржника, що передбачає його початковим моментом час до смерті боржника, порушуватиме права кредитора у спадкових правовідносинах та безпідставно позбавлятиме його права на пред'явлення такої вимоги після смерті боржника. За життя боржника правила статті 1281 ЦК України не можуть бути застосовані, оскільки відсутні відповідні правові підстави, зокрема не виникли спадкові правовідносини, відсутні спадкоємці, яким має бути пред'явлена така вимога.

Постанова КЦС ВС від 08 квітня 2019 року
у справі № 338/1769/15-ц
(вимоги до спадкоємців іпотекодавця)

Відповідно до статті 23 Закону України «Про іпотеку» у разі переходу права власності на предмет іпотеки від іпотекодавця до іншої особи, у тому числі в порядку спадкування чи правонаступництва, іпотека є дійсною для набувача відповідного нерухомого майна, навіть у тому випадку, якщо до його відома не доведена інформація про обтяження майна іпотекою. Особа, до якої перейшло право власності на предмет іпотеки, набуває статусу іпотекодавця і має всі його права і несе всі його обов'язки за іпотечним договором у тому обсязі і на тих умовах, що існували до набуття ним права власності на предмет іпотеки.

Правила статті 1281 ЦК України регулюють порядок пред'явлення кредитором спадкодавця вимог до спадкоємців щодо виконання зобов'язань спадкодавця перед своїм кредитором, а не порядок звернення стягнення на предмет іпотеки.

Постанова ВП ВС від 31 жовтня 2018 року
у справі № 753/12729/15-ц

(виселення із іпотечного житла, придбаного на прилюдних торгах)

Частина друга статті 109 ЖК УРСР установлює загальне правило про неможливість виселення громадян без надання іншого жилого приміщення. Як виняток, допускається виселення громадян без надання іншого жилого приміщення при зверненні стягнення на жиле приміщення, що було придбане громадянином за рахунок кредиту, повернення якого забезпечене іпотекою відповідного жилого приміщення. Зроблено висновок про те, що під час ухвалення судового рішення про виселення мешканців при зверненні стягнення на жиле приміщення застосовуються як положення статті 40 Закону України «Про іпотеку», так і норма статті 109 ЖК УРСР.

Постанови ОП КЦС від 12 квітня 2021 року
у справі № 310/2950/18
(виселення з предмету іпотеки)

Тлумачення частини другої статті 109 ЖК УРСР, з урахуванням змісту статті 379, глави 26 ЦК України свідчить, що виселення без надання іншого житлового приміщення відбувається у тому разі, якщо саме це житлове приміщення було придбане за кредитні кошти. У разі, якщо за кредитні кошти було набуто інший об'єкт цивільних прав (частку в праві спільної часткової власності), а не житлове приміщення, що передано в іпотеку, то виселення без одночасного надання іншого постійного житлового приміщення не допускається.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо споживчих кредитів, наданих в іноземній валюті.

Зобов'язання позичальників за договорами про споживчий кредит, наданий в іноземній валюті, що відповідають зазначеним у цьому пункті критеріям (незалежно від дати укладення договору), підлягають обов'язковій реструктуризації на вимогу позичальника (особи, до якої перейшли права та обов'язки позичальника) або його представника (за законом або за наявності довіреності на вчинення таких дій) у порядку та на умовах, встановлених цим пунктом:

1) обов'язковій реструктуризації підлягають зобов'язання, передбачені договором про споживчий кредит, наданий в іноземній валюті (далі у цьому пункті - договір), у разі:

наявності станом на день набрання чинності цим пунктом будь-якого непогашеного грошового зобов'язання (простроченого грошового зобов'язання та/або грошового зобов'язання, строк сплати якого не закінчився) перед кредитором, крім випадку переходу усіх прав кредитора до поручителя (заставаодавця) у зв'язку з виконанням ним зобов'язань позичальника;

відсутності станом на 1 січня 2014 року простроченої заборгованості, яку згідно з договором позичальник зобов'язаний сплатити не пізніше 1 січня 2014 року (крім простроченої заборгованості із сплати неустойки та інших платежів, нарахованих у зв'язку із простроченням позичальником платежів, та/або будь-якої заборгованості, строк сплати якої відповідно до договору спливає після 1 січня 2014 року, але яку кредитор вимагав повернути достроково (у строк до 1 січня 2014 року) у зв'язку з простроченням позичальником платежів), або якщо зазначену прострочену заборгованість погашено до дня проведення реструктуризації;

2) виконання зобов'язань за договором забезпечено предметом іпотеки згідно із статтею 5 Закону України "Про іпотеку" у вигляді майна, віднесеного до об'єктів житлового фонду (далі - житлове нерухоме майно), або об'єкта незавершеного житлового будівництва, або майнових прав на нього, або садового будинку, або земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка), а загальна площа такого нерухомого майна (об'єкта незавершеного житлового будівництва) не перевищує для квартири 140 квадратних метрів, для житлового будинку - 250 квадратних метрів, для садового будинку - 250 квадратних метрів, для земельної ділянки - площі, визначеної пунктом "г" частини першої статті 121 Земельного кодексу України.

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!!!